

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. Ing. D. Ď. - S., M.** IČO: X., zastúpený advokátom JUDr. J. H., L., proti žalovaným: **1/ V., a. s., M.**, IČO: X., **2/ JUDr. J. B., Z.**, správca konkurznej podstaty úpadcu Ž., A., spol. s r. o., Š., IČO: X., **3/ I. T., s. r. o., P.**, IČO: X., zastúpený advokátskou kanceláriou G. L., k. s., C., M., IČO: X., **4/ N. V., spol. s r. o., S.**, IČO: X., zastúpený advokátskou kanceláriou M., P., H. & P., s. r. o., P., IČO: X., **o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26Cb 92/1998, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2012, č. k. 3Cob 243/2011-962, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2012, č. k. 3Cob 243/2011-962, ktorým zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb 92/1998-866 z 5. mája 2011 tak, že žalobca je povinný zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 99,50 eur, **z a m i e t a .**

V prevyšujúcej časti dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému 3/ trovy dovolacieho konania vo výške 158,93 eur.

Žalovaným 1/, 2/ a 4/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. z 12. 01. 2011, 26Cb 92/1998-826 žalobu v celom rozsahu zamietol.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobca sa po zmene žaloby domáhal určenia,

že je vlastníkom nehnuteľností, zapísaných na LV č. X., kat. úz. B. ako parc. č. X. o výmere 597 m², zastavané plochy a nádvoría, parc. č. X. o výmere 695 m², zastavané plochy a nádvoría, parcelné č. X. o výmere 124 m², ostatné plochy a stavby súp. č. X. na parcele č. X., druh stavby 700 administratívna budova a súp. č. X. na parcele č. X. druh stavby 700 administratívna budova a súčasne žiadal, aby súd uložil žalovanému 4/ vydanie uvedených nehnuteľností žalobcovi.

Z predložených listinných dôkazov a vyjadrení účastníkov súd prvého stupňa zistil, že Federálny fond národného majetku ČSFR „Zmluvou o predaji časti podniku“ z 30. 04. 1992 previedol na S., ako kupujúceho, vlastnícke práva a majetkové hodnoty, okrem iného aj na spornú nehnuteľnosť. Žalobca s ďalšími spoločníkmi založili novú obchodnú spoločnosť Ž. A., s. r. o., B.. Zmenou spoločenskej zmluvy z 23. 11. 1992 žalobca zároveň vniesol ako nepeňažný vklad majetok v rozsahu podľa čl. IV. bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo 170/96). Zmena spoločenskej zmluvy bola registrovaná štátnym notárstvom 28. 12. 1992 pod číslom RI 587/92. Týmto dňom nastali účinky registrácie, t. j. týmto dňom sa spoločnosť Ž. A., s. r. o., stala v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi vlastníkom sporných nehnuteľností. Kúpna zmluva, uzatvorená medzi spoločnosťou Ž. A., s. r. o. a žalovaným 1/, sa stala účinnou až po tom, čo sa spoločnosť Ž. A., s. r. o., stala vlastníkom prevádzaných nehnuteľností. Účinnosť kúpnej zmluvy nastala registráciou štátnym notárstvom, ku ktorej došlo 28. 12. 1992 pod číslom RI 588/92. Z uvedeného vyplýva, že kúpna zmluva sa stala účinnou až po účinnosti zmeny spoločenskej zmluvy, pričom už samotnou účinnosťou týchto zmlúv došlo k prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam v súlade s § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo vtedy platnom znení. Pri registrácii kúpnej zmluvy, ktorá nasledovala po registrácii zmeny spoločenskej zmluvy v ten istý deň, bolo v zmysle § 63 ods. 2 notárskeho poriadku vo vtedy platnom znení, predložené vyhlásenie o oprávnení predávajúceho nakladať s prevádzanými nehnuteľnosťami, ktoré bolo poňaté do samotného textu zmluvy. Registrácia kúpnej zmluvy sa uskutočnila na tom istom štátnom notárstve a v ten istý deň, ako registrácia zmeny spoločenskej zmluvy, na základe ktorej sa spoločnosť Ž., A., spol. s r. o., stala vlastníkom nehnuteľností, následne prevádzaných kúpnu zmluvou. Žalovaný 4/ nadobudol nehnuteľnosti udelením príklepu súdnym exekútorom na dražbe nehnuteľností konanej 06. 07. 2007, pričom príklep bol schválený uznesením Okresného súdu Bratislava II

z 21. 08. 2007, sp. zn. 39Er 109/2007.

Súd prvého stupňa s poukazom na § 61 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Exekučný poriadok) konštatoval, že žalovaný 4/ ako nový vlastník, ktorý nadobudol ako vydražiteľ podľa Exekučného poriadku vlastnícke právo originálnym spôsobom, je chránený pred všetkými spormi, ktoré by sa mohli týkať jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorú vydražil. Z dokazovania mal súd preukázané, že JUDr. D. Ď. ako štatutárny orgán S., ktorá od FFNM ČSFR nadobudla predmetné nehnuteľnosti do vlastníctva a zároveň ako generálny riaditeľ spoločnosti Ž. A., s. r. o., ktorá zmluvou z 23. 12. 1992 previedla vlastníctvo k nehnuteľnostiam na žalovaného 1/, musel vedieť o všetkých skutočnostiach, týkajúcich sa tohto prevodu, najmä keď ju sám podpisoval. V súvislosti s ďalšími námietkami žalobcu súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že sa nimi súdy zaoberali už vo viacerých konaniach, predovšetkým v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. 05. 1997, sp. zn. Obo 170/96, v ktorom určil, že žalovaný 1/, teda JUDr. Ing. D. Ď. – S., zmenou spoločenskej zmluvy z 23. 11. 1992 o založení spoločnosti Ž. A., s. r. o., vniesol majetok v rozsahu podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. 09. 2003, sp. zn. 6Obo 62/03, ktorý potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 09. 12. 2002, č. k. 81Cb 80/97-859, keďže sa stotožnil s jeho názorom, že celý majetok, ktorý žalobca získal zmluvou o predaji časti podniku z 30. 04. 1992, platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti Ž. A., s. r. o., pričom poukázal na konanie všetkých vtedajších spoločníkov spoločnosti, ktorí dodatok spoločenskej zmluvy opatrili overenými podpismi a zmluva bola zaregistrovaná Štátnym notárstvom Bratislava I dňa 28. 12. 1992 pod č. RI 587/92, čím bola splnená zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, platného v tom čase. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 11. 2004, sp. zn. 1ObdoV 9/2004 bolo dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. 09. 2003, č. k. 6Obo 62/03-921 odmietnuté. So zreteľom na uvedené súd nepovažoval žalobu za dôvodne podanú, pričom za ďalší dôvod zamietnutia žaloby považoval skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu jeho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 25. 04. 2012, č. k. 3Cob 243/2011-962 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, uznesenie súdu prvého stupňa zo 04. 05. 2011, č. k. 26Cb 92/1998-870 v časti, týkajúcej sa náhrady trov konania žalovaného 1/ a 2/ potvrdil a v časti, týkajúcej sa náhrady trov konania žalovaného 3/ a 4/ zmenil tak, že im právo na náhradu trov konania nepriznal. Ďalšími výrokmi odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa z 05. 05. 2011, č. k. 26Cb 92/1998-866 zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 99,50 eur a uznesenie súdu prvého stupňa z 30. 05. 2011, 26Cb 92/1998-896 potvrdil.

Odvolací súd uviedol, že v súčasnosti je ako vlastník sporných nehnuteľností v katastri nehnuteľností vedený žalovaný 4/. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalovaný 4/ ako vydražiteľ sa stal v zmysle § 150 ods. 2 Exekučného poriadku vlastníkom sporných nehnuteľností schválením udeleného príklepu súdom. Vzhľadom na spôsob, ktorým žalovaný 4/ vlastnícke právo k nehnuteľnostiam získal a úpravu Exekučného poriadku, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že je vo svojom postavení vlastníka chránený a predmetnej žalobe nemožno proti nemu vyhovieť. Po prihliadnutí na opakované prevody vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v priebehu konania a skutočnosť, že súčasným vlastníkom nehnuteľností je žalovaný 4/, žalovaní 1/ a 3/ neboli už v konaní pasívne legitimovaní. Cieľom žalobcu, ktorý sledoval podaním predmetnej žaloby, bola nepochybne zmena zápisu vlastníka v katastri nehnuteľností, a túto by bolo možné realizovať jedine na základe rozsudku súdu práve o predmetnej žalobe. Preto odvolací súd mal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) za daný. Odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, týkajúcu sa nesprávneho obsadenia súdu. Predmet konania súvisí s podnikateľskou činnosťou účastníkov, preto bola správne aj na súde prvého stupňa vybavovaná ako vec majúca obchodnoprávny charakter. Z uvedených dôvodov rozsudok vo veci samej podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa zo 04. 05. 2011, č. k. 26Cb 92/1998-870, ktorým rozhodol o náhrade trov prvostupňového konania žalovaných 1/ a 2/, je vecne správne, preto ho podľa § 219 O. s. p. potvrdil. Nestotožnil sa ale s názorom súdu prvého stupňa v časti, týkajúcej sa náhrady trov žalovaných 3/ a 4/. Pri hodnotení

existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O. s. p. prihliadol na tú skutočnosť, že žalovaní 3/ a 4/ sami prispeli k vzniku trov, keď v priebehu konania disponovali s vlastníckym právom k predmetným nehnuteľnostiam napriek tomu, že z poznámky z výpisu z LV č. X. zo 06. 06. 2001 je zrejmé, že vlastnícke právo k nim je sporné a je predmetom súdneho konania. Z tohto dôvodu rozhodnutie v tejto časti podľa § 220 O. s. p. zmenil a žalovaným 3/ a 4/ náhradu trov konania nepriznal.

Ďalej odvolací súd zistil, že uznesenie súdu prvého stupňa z 30. 05. 2011, 26Cb 92/1998-896, ktorým súd prvého stupňa žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, je vecne správne, preto ho podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Uviedol, že o žiadosti žalobcu o oslobodení od súdnych poplatkov rozhodoval už Krajský súd v Bratislave uznesením z 10. 02. 2010 č. k. 2Cob 25/2009-738 a od vydania tohto rozhodnutia nedošlo k podstatnej nepriaznivej zmene v pomeroch žalobcu.

Odvolací súd nepovažoval uznesenie súdu prvého stupňa z 05. 05. 2011, č. k. 26Cb 92/1998-866, ktorým súd prvého stupňa vyrubil žalobcovi súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 33 193,50 eur, za vecne správne. Zmenenou žalobou sa žalobca súčasne popri určení vlastníckeho práva domáhal aj vydania veci a tento nárok nebol predmetom pôvodného odvolania. Odvolanie v tejto časti podlieha poplatkovej povinnosti podľa položky 1 písm. b/ v spojení s poznámkou č. 1 k položke 1/ Sadzobníka súdnych poplatkov, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. vo výške 99,50 eur, preto napadnuté rozhodnutie v časti, týkajúcej sa sadzby súdneho poplatku za odvolanie podľa § 220 O.s.p. zmenil.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 15. 05. 2012.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. f/ O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a je v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súd sa nesprával ako nestranný a nezávislý.

Dovolateľ v dovolaní veľmi podrobne opísal priebeh konania na súde prvého stupňa, poukázal na obsah predchádzajúcich rozhodnutí v tejto veci a na svoje písomné podania vo veci. Opakovane zdôraznil, že prevod vlastníckych práv k predmetným nehnuteľnostiam na žalovaného 1/ je absolútne neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho sú neplatnými právnymi úkonmi aj následné prevody vlastníckeho práva zo žalovaného 2/ na žalovaného 3/. Úvahy o dobromyseľnosti žalovaného 4/ sú zavádzajúce, pretože ak žalovaný 3/ nebol vlastníkom nehnuteľností, tak na nehnuteľnosť nemohlo byť zriadené exekučné záložné právo a nehnuteľnosť nemohla byť predmetom exekučného konania. Následný príklep a jeho schválenie súdom je nulitným rozhodnutím. Súd prvého stupňa nesprávne vyložil ustanovenia Obchodného zákonníka o nepeňažnom vklade spoločníka do spoločnosti a nedotknutá ostala otázka konania pred štátnym notárstvom, ktoré bolo v rozpore so zákonom. Súd bol pritom povinný skúmať zákonnosť postupu štátneho notára a zistil by, že registrácia záznamom bola v rozpore s Notárskym poriadkom, a preto je neplatná. Žalobca tiež uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nemohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na doplnenie a zdôraznenie jeho správnosti uviesť ďalšie dôvody, keď sa nestotožnil s odôvodnením v celom rozsahu. Podľa jeho názoru mal odvolací súd rozhodnutie zrušiť, nie potvrdiť, pretože žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd zúžil otázku určenia práva na jedinú skutkovú a právnu otázku, ktorá spočívala v tom, že počas neprimerane dlho trvajúceho konania sa množstvo subjektov chcelo stať vlastníkom nehnuteľností. Zvolená forma príklepu však nemôže byť akceptovaná, ak tejto právnej skutočnosti predchádzal absolútne neplatný právny úkon. Žalovaný 3/ sa nikdy nestal vlastníkom nehnuteľností, a preto jeho vyhlásenie ako dlžníka v notárskej zápisnici s exekučným titulom je absolútne neplatné. Z rozhodnutia nie je zrejmé, kedy, ako a akou právnou skutočnosťou nadobudla vlastníctvo spoločnosť Ž. A., s. r. o. Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ videl v tom, že súdy nevyhodnotili jeho podania, ktoré mali zásadný právny význam vo veci. Odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom aj žalovaným, keď v rozhodnutí nereagoval na ich námietky. Z týchto dôvodov navrhol rozhodnutie odvolacieho aj prvostupňového súdu vo veci samej zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania, bol toho názoru, že odvolací súd nepostupoval jasne, určito a presvedčivo. Nesúhlasil s rozhodnutím o náhrade trov vo vzťahu k žalovanému 2/, pretože v tomto smere došlo k závažnému pochybeniu odvolacieho súdu. V časti výroku, ktorým odvolací súd zaviazal žalobcu

na zaplataenie súdneho poplatku a v časti výroku, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, je toho názoru, že jeho pomery odôvodňujú priznanie tohto oslobodenia, v dôsledku čoho je nesprávne rozhodnutie o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Obsahovo navrhol, aby dovolací súd zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu a žalovanému 2/ náhradu trov nepriznal, zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu a žalobcovi priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a zrušil rozhodnutie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu a navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť.

Žalovaný 3/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobca prípustnosť dovolania odôvodňuje tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. V dovolaní sa však prednostne venuje obšírnemu popisu histórie sporu a riadne odôvodnenie odňatia možnosti konať pred súdom alebo iného dôvodu prípustnosti dovolania absentuje. Aj keď uvádza, že súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, toto tvrdenie bližšie nezdôvodňuje. Podľa jeho názoru je postup konajúcich súdov v súlade s § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p., v zmysle ktorého o rozsahu a miere dokazovania rozhoduje výlučne súd, ktorý nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré sú pre posúdenie uplatňovaného nároku nerozhodné a právne bezvýznamné. Právo účastníkov na riadne odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia, vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., nebolo žiadnym spôsobom dotknuté. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia namiesto neúčelného opakovania dôvodov, uvedených v prvostupňovom rozhodnutí skonštatoval, že sa s týmto stotožňuje, s výnimkou záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu, ktorý posúdil odlišne a následne aj riadne odôvodnil. Okrem toho prvostupňový súd žalobu zamietol aj z iných dôvodov, ako z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a odlišné posúdenie naliehavosti právneho záujmu preto nemohlo na vecnej správnosti rozhodnutia nič zmeniť. Uvedené dôvody odňatia možnosti konať pred súdom, uvádzané žalobcom, sa vzťahujú výlučne na rozhodnutie vo veci samej a ako mala byť žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v prípade rozhodnutia o trovách konania a v prípade rozhodnutia o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkoch, žalobca neuvádza

vôbec. Podľa názoru žalovaného dovolanie proti prvému, druhému a štvrtému výroku napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nie je prípustné a proti tretiemu výroku o zaplatení súdneho poplatku nie je dôvodné. Navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať žalovanému 3/ náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný 2/ a 4/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Odvolací súd rozhodol vo veci samej v prvom výroku napadnutého rozhodnutia rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Nakoľko v prejednáwanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky) je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu, uvedenú v § 237 O. s. p., bez ohľadu, či to účastník namieta alebo nie, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

V súvislosti s odňatím možnosti konať pred súdom žalobca v dovolaní namietal, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nemohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na doplnenie a zdôraznenie jeho správnosti uviesť ďalšie dôvody, keď sa nestotožnil s odôvodnením v celom rozsahu. Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ videl aj v tom, že súdy v odôvodnení rozhodnutí nevyhodnotili jeho podania, ktoré mali zásadný právny význam vo veci. Z obsahu dovolania, v ktorom žalobca podrobne opisoval priebeh konania a opakovane namietal nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi, možno teda

vyvodit' aj námietky voči odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu, námietka dovolateľa, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu, nie je opodstatnená. Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravené vo vyššie citovanom ustanovení § 157 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II ÚS 78/05). Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, aké skutočnosti z vykonaných dôkazov zistil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, uviedol, prečo nevykonal ďalšie dokazovanie navrhované žalobcom a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec. Prijatý záver o nedôvodnosti uplatneného nároku na určenie vlastníckeho práva vysvetlil logicky, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Odvolací súd sa okrem posúdenia existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa uviedol ďalšie argumenty. Vysvetlil tiež, prečo sa nestotožnil s námietkou žalobcu, uvedenou v odvolaní, týkajúcou sa nesprávneho obsadenia súdu. Záver o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na určenie vlastníckeho práva odvolací súd odôvodnil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky, súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo žalobe nebolo vyhovené. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného žalobcu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať

pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalobcu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmysle. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa. ak odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, okrem dôvodov, súvisiacich s posúdením naliehavosti právneho záujmu na určovacej žalobe v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, keď odlišný záver o existencii naliehavého právneho záujmu riadne odôvodnil.

Ďalšia námietka dovolateľa, že konanie súdov nižšieho stupňa je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.), sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi, samotné ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie vecne preskúmať, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Žalobca dovolaním napadol druhý a štvrtý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorými boli potvrdené uznesenia súdu prvého stupňa, týkajúce sa náhrady trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/ a oslobodenia žalobcu od súdnych poplatkov. Uvedené výroky rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré boli súčasťou rozsudku vo veci samej, majú v zmysle § 167 O. s. p. charakter uznesenia, a preto prípustnosť dovolania dovolací súd posúdil podľa § 239 O. s. p.

V zmysle ustanovenia § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.).

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V predmetnej veci je dovolaním napadnutý druhý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, preto dovolanie podľa § 239 ods. 3 O. s. p. nie je prípustné. Štvrtým výrokom napadnutého rozhodnutia odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov, preto v zmysle § 239 O. s. p. nie je ani proti uvedenej časti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolanie prípustné. Dovolací súd nezistil ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a žalobca tieto v súvislosti s uvedenými výrokmi odvolacieho rozhodnutia nenamietal.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcu proti prvému, druhému a štvrtému výroku napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno vyvodíť z ustanovení § 238 a § 239 O. s. p. a neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

Prípustnosť dovolania žalobcu, smerujúceho proti tretiemu výroku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa tak, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 99,50 eur, je daná podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.

V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám, uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi (§ 242 ods. 1 O. s. p.); obligatórne sa zaoberá procesnými vadami, uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Existencia vád v zmysle § 237 O. s. p., ani iná vada konania nebola dovolateľom v súvislosti s uložením poplatkovej povinnosti namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Dovolateľ nenamietal ani nesprávne právne posúdenie veci, ale nesúhlasil s uloženou povinnosťou zaplatiť súdny poplatok za odvolanie s odôvodnením, že mu malo byť priznané oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 138 O. s. p.

Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Bratislava I právoplatným uznesením č. k. 26Cb 92/1998-896 z 30. 05. 2011 nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Účastník konania, ktorý podal odvolanie, je povinný zaplatiť súdny poplatok v zákonom stanovenej výške, ak nie je súdom oslobodený od súdnych poplatkov. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 243b ods. 1 O. s. p. dovolanie navrhovateľa proti tejto časti výroku napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu zamietol, keďže nezistil dôvody dovolania a nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalovaným 2/ a 4/ trovy dovolacieho konania nevznikli a žalovaný 1/ si ich náhradu neuplatnil, preto dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania uvedeným žalovaným nepriznal. Úspešnému žalovanému 3/ patrí náhrada trov dovolacieho konania, zodpovedajúcich účelným trovám právneho zastúpenia advokátom vo výške 158,93 eur. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za dva úkony právnej služby vo výške 58,59 eur podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (prevzatie právneho zastúpenia 09. 07. 2012, písomné vyjadrenie k dovolaniu z 10. 07. 2012),

z paušálnej náhrady hotových výdavkov 2x7,63 eur podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky a z DPH (20%) vo výške 26,49 eur podľa § 18 ods. 3 vyhlášky.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2013

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová